

ŞABİRSİZLİK ZAMANI

ŞUBAT-2019
3-TL

EMPERYALİST
SALDIRGANLIĞA KARŞI
DEVİRİMCİ SAVAŞI
BÜYÜTELİM

İÇİNDEKİLER

- Merhaba
Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi
- Ekonomik Krize Dair Gençlik Cephesinden Bakış
İstanbul'dan DÖB'lü Öğrenciler
- Okur Mektubu
Gazi'den Genç Bir Kadın İşçi
- Yeni Bir Sistem Yaratmak Kendi Ellerimizde
Adana'dan Bir DÖB'lü
- Her Geçen Gün Artan Çocuk İşçiliği
Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi / İst.
- Öğrenci Gençliğin Büyüyen Eylemleri
Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi
- Flormar'da Bir Gün
İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci
- Sınıf Savaşımında Devrimci İnişiyatif
M. Devrim
- Evrım - 2
Tahir Kara
- Devrim İçin Örgütlenin
İzmir'den DÖB'lü Öğrenciler
- Ekim Devrimi Sonrası Rus ve Sovyet Edebiyatı
Arno Doğan
- Venezuela'da Devrim Kazanacak
Z. Vasily
- Korkak Titrer Cesur Savaşır / Kitap Tanıtımı
İstanbul'dan Bir DÖB'lü
- Sıra Neferi / Şiir
Nazım Hikmet Ran

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

Yeni bir sayımız ile tekrardan karşınızdayız. Ekonomik krizin yoğun etkilerini hissettiğimiz bugünlerde, işçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar olarak işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin pençesine daha da atılmış durumdayız. Sömürenler ve egemen olanlar daha fazla kar, daha fazla sefahat için bizleri açlığa mahkum ederken, emekçiler, işçiler bunu sessizlikle kabul etmeyeceklerini ve buna karşı ayaklanacaklarını yaygın eylemlikleri ile gösteriyor. Hareketin kökleri derinlerde ve devrimci bir ayaklanma için mayalanmaya devam ediyor. Gençliğin ve işçilerin gözünden ekonomik krize okur mektuplarımızla, röportajlarla birlikte bakarken, dünyada ve coğrafyalarımızda gerçekleşen emperyalist saldırganlık, işgal girişimleri ve Latin Amerika'da darbe ve işgal girişimlerine karşı yükselen harekete birlikte bakacağız.

Emekçilerin, işçilerin, gençliğin bağrından kopacak devrimci bir ayaklanmanın önünü alabilmek, halkların zafere ulaşmasını engellemek ve yanı başımızda gelişen bir devrimi kanla boğmak için T.C tekeli sermaye sınıfı ve faşist devlet işgal ve dış savaş için hem hazırlıklarını sürdürüyor hem de diplomasi trafiği ile uluslar arası destek bulmaya çalışıyor. Yanı başımızda bunlar olurken, Venezuela'da sosyalist eğilimli Bolivarıcı iktidar ABD ve AB emperyalizminin yoğun desteği ve çabalarıyla hareket eden karşı-devrimci güçlerle savaş halinde. Venezuela işçi sınıfına, emekçi unsurlarına ve sosyalist eğilimli Bolivarıcı iktidara karşı gerçekleştirilen abluka, ekonomik yaptırım, karşı-devrimci terör ve işgal tehditlerini kararlı devrimci savaşım ve enerjik devrimci müdahaleler uluslar arası proletarya ve devrimci güçlerin dayanışma ve mücadele birliği ile birlikte boşa çıkartılacaktır. Dış savaş, darbe ve işgal girişimlerine karşı ise halkların ve devrimci güçlerin cevabı ise uluslar arası proletaryanın ve devrimci, komünist güçlerin dayanışması ve mücadele birliği olacaktır. Kavga dolu bir yılın olacağını hissettiğimiz bu yılın, Sabırsızlık Zamanı'nın Şubat sayısını keyifle okumanızı dileriz.

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Ekonomik Krize Dair Gençlik Cephesinden Bakış

İstanbul Üniversitesi'nden Bir DÖB'lü

Küçük bir şehirden büyük bir şehre üniversite okumaya gelmiş bir kadın olarak var olan ekonomik krizin yaşamımı nasıl etkilediğini anlatayım.

Her seferinde olduğu gibi, bu sefer de öncekilerden daha derin yaşadığımız ekonomik kriz, istesek de istemesek de hayatımızı etkiliyor. Çünkü aslında günlük hayatta yaptığımız en basit alışverişi, ne yiyeceğimizi, nerede oturacağımızı, ne iş yapacağımızı ya da yapamayacağımızı, hangi hastaneye gideceğimizi, nereleri gezebileceğimizi, ne hobi edinebileceğimizi vs. vs. her hareketimizi belirliyor.

Benim bir öğrenci olarak kendimi geleceğin işsizler ordusunda görmem ya da en iyi ihtimalle hak ettiğimin çok altında bir ücretle kötü koşullarda çalışacak olduğumu düşünmem ne kadar normal? Geçenlerde bir haberde son beş yılda geçim sıkıntısı nedeniyle 1 milyonun üzerinde öğrencinin okulu bırakmak zo-

runda kaldığını okudum. Kendi geleceğimi de burada görmem ne kadar normal? Doğal olarak beni ilk düşündüren şey işsizlik oluyor. Üstelik bir kadın olarak, özellikle kriz dönemlerinde işten ilk olarak çıkarılacak kesimden olduğumu da biliyorum.

Sağlık olanaklarından yararlanmanın gittikçe zorlaştığını, devlet hastanelerindeki kuyruklar yüzünden aylarca muayene olamadığımızı, hasta değil de müşteri olarak görüldüğümüzü, sağlığın gittikçe pahalılaştığını söyleyebilirim. İnsanlar parası yoksa pek de yaşamaya değer görülüyor galiba.

Bunun dışında herkes gibi alım gücümün çok ama çok düştüğünü söyleyebilirim. Bir öğrencinin her şeyin gittikçe zamlandığı bu koşullarda burs ya da daha çok kredi ile bir ay boyunca geçinmesi imkansız hale geldi. Herkesin borçlu olduğunu duyuyor ve görüyorum. Artık öğrenci gençliğin büyük bir kısmı zor koşullarda, borç içinde yaşamını devam ettirmeye çalışıyor; ne çıkıp gezebiliyor, ne sosyal bir hayatı olabiliyor, ne de yeteneklerini keşfedebiliyor. Bu yüzden artık sistemin ona sunduğu geleceksizliği anlıyor ve sorunlarını yüksek sesle dile getirmekten çekinmiyor.

Bununla birlikte, aslında krizin sadece ekonomik bir kriz değil de, sistemsel bir kriz olduğunu, kapitalist sistemin tüm kurumlarının çürümüşlüğünü görebiliyorum. Bizler öğrenciyiz, bunun eğitim kurumları boyutunu çok rahat görebiliyoruz. Lise olsun, üniversite olsun, ders içeriklerinin ne kadar yavan ve

bilim dışı olduğunu, gittikçe egemen sınıfın gerici kadrolarının okulları doldurduğunu, polislin okullarımızda sınıflarımızda bir tehdit gibi dolaştığını, okulların faşist tabanlarını genişletmenin bir aracı olarak işlev gördüğünü, bunun yanında sistemden rahatsız olan, sistemi sorgulamaktan ve alternatifini aramaktan çekinmeyen öğrencilerin nasıl baskı altında olduğunu görebiliyoruz.

Bütün baskıların aslında yönetememekten kaynaklandığını da biliyoruz. Artık tüm kurum ve kuruluşlarıyla devrilmek üzere olan sistemi def edip yerine insanca yaşayabileceğimiz bir düzen kurmanın zamanının geldiğini somut bir gerçeklik olarak görüyoruz.

İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'lü

Orta gelirli, hatta orta gelirin bile altında olan bir emekçinin çocuğuyum. Varlığı kesin olan bu ekonomik krizden özellikle işçi sınıfı ve emekçiler etkileniyor. Bir lise öğrencisi olarak her gün derinleşen ve etkisini her geçen gün daha çok hissettiren bu ekonomik krizden ben de etkileniyorum.

Artan fiyatlar yüzünden aldığım harçlık bir hafta bile yetmiyor. Buna bağlı olarak sosyal faaliyetlere de katılamıyorum. Bir de kitap fiyatları... Kitap okuyan birisi olarak kitapların bu kadar pahalı olması beni daha çok üzüyor. Test kitaplarına gelen zamlar da üniversite sınavına nasıl hazırlanacağım konusunda beni endişelendiriyor.

Okulda, evde, markette her yerde bu sıkıntıları yaşayan birçok insan var. Peki, ne yapmalıyız? “Krizin faturasını patronlar ödesin” diyerek işçi ve emekçilere düzen içi çözüm mü sunmalıyız yoksa onlara krizin sebebi olan kapitalizmi yıkma zamanı olduğunu mu söylemeliyiz? İşçi ve emekçilere şatafatlı saraylarından birlik ve beraberlik mesajı verenler aynı gemide olduğumuzu söyleyip duruyorlar; hayır, bizler sizinle aynı gemide değiliz. Onlar rahat bir yaşam sürerken bizlere sefaleti ve ölümü reva görüyorlar.

Biz Leninistler bu koşullardan sermaye sınıfı egemenliğini yıkmak için yararlanmak gerektiğini işçi ve emekçilere bıkmadan usanmadan anlatmalıyız.

“Hep Birlikte Harekete Geçemiyoruz, Bu Beni Kaygılandırıyor”

Merhaba, ben Gazi Mahallesinde yaşayan, 18 yaşında genç bir kadın işçiyim. Size biraz yaşamımdan bahsedeceğim.

Bazı sebeplerden dolayı okuyamadım, fakat şu an açık öğretimde liseyi bitirmeye, aynı zamanda İngilizce öğrenmeye çalışıyorum.

4 yıldır çeşitli tekstillerde çalıştım, cafelerde garsonluk yaptım. Ama ne hikmettir ki, çalıştığım her tekstil atölyesinden para alamadan ayrılmak zorunda kaldım. Zaten verilen ücret de çok düşük bir meblağ idi. Aynı zamanda çalışma koşulları da çok kötüydü.

Kötü çalışma koşullarının yanında bir de tekstil atölyesindeki ustalarının hakaret içeren sözleri ve üzerimizdeki psikolojik baskısı hiç eksilmiyordu. Bu yüzden de birçok sorun, tartışmalar yaşadım. Haksızlığa hiçbir şekilde tahammül

edemeyen birisiyim. Tabi ustalara karşı geldiğim zaman tehditler savurmaya da başlıyorlardı.

Şu an işsizim. Geçinebilmek için çalışmam gerekiyor. Ama iş aramama rağmen iş bulamıyorum. İşsiz olduğum için gitmek istediğim keman derslerine keman alamadığım için de gidemiyorum. Ekonomik kriz ile birlikte iş bulmam daha zor bir duruma geldi. Bugün değil keman almak en temel gereksinimlerimi bile karşılamayacak bir durumdayım. Bu durumu yaratan sistemin kendisi fakat buna karşı ne yapacağım konusunda bir fikrim yok, çünkü gözlemlediğim kadarıyla toplumu saran bir korku var ve hep birlikte harekete geçemiyoruz, bu beni kaygılandırıyor.

Gazi'den Genç Bir Kadın işçi

“Yeni Bir Sistem Yaratmak Kendi Ellerimizde”

Kapitalist sistem insanlara hiç bir alanda yaşam hakkı tanımıyor. İdeolojisini yaymaya çalıştığı her alanda çürümeler ve büyük yıkımlar ortaya çıkıyor. Ekonomik krizin etkisiyle emekçilerin yakasını bırakmayan açlık ve yoksulluk, her alanda ikinci plana atılan kadınlar ve kadın cinayetleri, bozulan ekosistem, yabancılaşma ve dinci-gerici eğitim sistemi. Öğrencilerin ve eğitimcilerin en fazla etkilendiği alan eğitimidir. Faşist devlet toplumun en dinamik kesimi olan gençliğe saldırıyor. Bunu burjuvazinin çıkarlarına göre şekillenen dinci-gerici anti-bilimsel eğitim sistemiyle yapıyor.

OHAL ve KHK'larla bütün ilerici devrimci insanların mesleklerinden ihraç edildiği, araştırmaya sorgulamaya dair hiçbir şeyin olmadığı, “Bir salavat da sen çek.” gibi dinci-gerici projelerin getirildiği, staj adı altında emek gücünün sömürüldüğü, baskı dolu bir üniversite eğitiminden sonra ise karşımıza çıkan işsizlik. Kapitalist eğitim sisteminin yarattığı bunca olumsuzluktan sonra bir de şu haberle karşılaşıyoruz:

“Son 5 yılda 1 milyon 115 bin 530 öğrenci kayıt yaptırdığı üniversiteden kaydını sildirmek ya da kaydını dondurmak zorunda kalıyor.”

Muğla Sıtkı Koçman üniversitesinde öğrenciler ev kirasının zamlanmasına karşı çıkarken, Mustafa Kemal üniversitesi öğrencileri basın açıklaması yaparak ulaşım zamlarının geri çekilmesini ve altyapı sorunlarının çözülmesini talep etmişti. Öğrenci gençlik yaşadığı ekonomik sıkıntılardan kaynaklı hem üniversite okumak hem de geçimini sağlamak için ucuz iş gücüyle çalışmak zorunda kalıyor. Bu durumdan şunu çıkartabiliriz: Farklı sınıflara sahip öğrencilerin eğitimi, okuduğu üniversite ve yaşadığı sorunlar farklılık göstermektedir. Zengin ailelerin çocukları ekonomik krizlerden ve zamlardan oldukça az etkilenirken, yoksul ailelerin çocukları üniversiteden ayrılmak zorunda kalıyor. Göreceğimiz eğitim ve edineceğimiz meslek, sınıfsal kökenimizle alakalıdır. Proleter ailelere sahip öğrencilerin büyük bir çoğunluğu üniversite mezunu olduktan sonra proleterleşmektedir. Bundan kaynaklı yaşanan sıkıntılara köklü çözüm kapitalist sistemi yıkmak olacaktır. Unutulmamalıdır ki; atanamadığı için intihar eden bir öğretmenin de, öğrencisi tarafından katledilen Ceren Damar’ın da, tecavüze uğrayan bir kadının da, kirasını ödeyemediği için üniversiteyi bırakmak zorunda olan bir öğrencinin de yaşadığı sorunlar gittikçe çürüyen kapitalist sistemin yol açtığı sorunlardır.

Sistemin yarattığı olumsuzluklar bizi umutsuzluğa, yılgınlığa sürüklemelidir. Öğrenci gençlik bulunduğu her alanda örgütlenmeler yaratmalı; sömürüye, gericiliğe, geleceksizliğe karşı birleşerek ilerlemelidir. Devrime gebe olan bu topraklarda üniversite sıralarından sokaklara taşmak; ezilen halklar ve emekçi gençlerle, emekçi kadınlarla, işçilerle birlik olmak; devrimin neferlerinden biri olmak devrimci öğrencilere düşen görevlerdendir. Ana dilde, parasız eğitim ve özerk demokratik üniversiteler için yeni bir sistem yaratmak kendi ellerimizde!

Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!

Adana’dan bir DÖB’lü

Her Geçen Gün Artan Çocuk İşçiliği!

Yoksulluk, göç ve eğitim sorunu yüzünden Türkiye ve K. Kürdistan'da çocuk işçiler bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Bu durumu yasaklayan yasalara rağmen çocuklar tarlalarda, fabrikalarda, atölyelerde yoğun sömürü altında ve güvencesiz bir şekilde çalıştırılıyor.

15 yaş altında çocuk işçiliğinin yasak; 15-18 yaş arasındaki çocuk işçiliğinin ise tanımlanan yasal koşulları var.

Fakat bu yasal duruma rağmen tarlalarda ve atölyelerde çocuk işçiler çalıştırılmaktadır.

TÜİK ise bu konuda son araştırmasını 2012 yılında yaptı. Güncel olarak Türkiye'de kaç çocuk işçi olduğu bilinmiyor. Son dönemde yapılan çalışmalara göre de çocuklar tarım, tekstil ve ayakkabı başta olmak üzere üretimde, pazarlarda ya da dükkânlarda satış elemanı, çeşitli işkollarında ise çırak olarak çalışıyor. İşe alımda yapılması zorunlu olan sağlık kontrolleri yapılmıyor, işe giriş için gerekli olan sözleşmeler imzalanmıyor ve çok düşük ücretlerde çalıştırmaya mahkûm

ediliyorlar.

Yapılan araştırmalara göre Bağcılar-Küçükçekmece bölgesindeki 12-18 yaş aralığındaki 301 çocuk işçinin %43'ü ekonomik sıkıntılardan dolayı okulu bırakmak zorunda kaldı. Günde ortalama çalışma saatleri ise, okula devam edenler için 7-8 saat, devam etmeyenler için 11-12 saat olarak açıklandı. Çocukların sadece %5'i işe başlamadan önce sağlık kontrolünden geçiriliyor, sadece %6'sının sözleşmesi, sadece %12'sinin çalıştığı iş yerinde sigortası var. Patronlardan ve ustabaşından kötü muamele gördüğünü söyleyen çocukların oranı %50'den fazla. Çocukların %73'ü 15 yaşın altında, %23'ü ise 11 yaş ve altında çalışmaya başlamış.

Okuluna gitmesi, eğlenmesi gereken yaşta olan çocuklar vahşi kapitalizm koşullarında çalışmak zorunda kalıyor. Şimdi gençlere bir gelecek vadetmeyen, onları ucuz işgücü olarak gören ve onları sömüren kapitalizmi yıkma zamanıdır!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi / İstanbul

Öğrenci Gençliğin Büyüyen Eylemleri

Hindistan’da 8-9 Ocak’ta sendikaların çağrısıyla ülke genelinde 200 milyon işçi, emekçi, köylü greve çıkmıştı. Bu grev öğrencilerin de aktif bir şekilde katılımıyla gerçekleşmişti. Ardından geçtiğimiz günlerde Hindistan’daki öğrenciler bir basın açıklaması ile “Eğitimi, demokrasiyi kurtar” şiarıyla 18-19 Şubat’ta sokaklarda, meydanlarda olacaklarını ilan ettiler. Gerekçe ise eğitim sistemine yönelik saldırıların artması olarak belirtildi. Öğrencilerin temel talepleri ise anaokullarından lisansüstü öğrenime kadar parasız bir eğitim sisteminin oluşturulması.

18 Şubat’ta Yeni Delhi’deki parlamento önüne büyük bir yürüyüş hazırlığı içinde olan öğrencilerin diğer talepleri ise;

- Eğitimin özelleştirilmesinin durdurulması,
- Herkes iş bulmayı garanti edecek yasanın yürürlüğe sokulması,
- Bekletilen bursların işlevli kılınması ve emekçi kökenden gelen tüm öğrencilerin burs almasıdır.

Öğrenci örgütleri bir araya gelerek birlikte mücadele edeceklerini belirttiler.

Dünyanın birçok yerinde Türkiye ve K.Kürdistan’da, Fransa’da, Hindistan’da, ABD’de, Avustralya’da, İsveç’te öğrenciler çeşitli talepler doğrultusunda eylemler yaptılar. Kapitalizmin çürümüşlüğü eğitim sistemini de alt üst etmiş durumda. Fakat yukarıdaki talepler kapitalist sistem içerisinde çözemeyeceğimiz taleplerdir. Parasız, nitelikli, bilimsel bir eğitim ancak sosyalizm uğruna mücadeleden geçmektedir.

Flormar'da Bir Gün

Flormar işçileri tam 266 gündür tüm yasaklamalara rağmen eylemdeler. 265. günde Flormar işçilerini ziyaret etmek için GOSB'a doğru yola çıktık arkadaşım-la.

O gün hava güneşliydi. Her gittiğimizde çoğunlukla yağmur yağıyordu. Vardığımızda ise havanın güzel olmasını fırsat bilen işçiler çadırdan çıkıp güneşleniyordu. Flormar işçileri güneşli bir havada samimi bir şekilde karşıladılar bizi. Artık birbirimizi tanıyor, doğrudan sohbete başlıyorduk.

Sözde performans düşüklüğü nedeniyle işten çıkarılan bir kadın işçi ile ko-nuştuk ilk önce. İlk defa karşılaşıyorduk onunla. O bir süre çalışmak zorunda kaldığı için eylem alanına gelemediğini söyledi. Ama "artık yeter" diyerek, "ekmek mücadelemiz, zaferle sonuçlanana kadar burada direnmeye devam edeceğim" sözleri dökülüyordu dilinden. Sohbetlerimiz gittikçe güzel bir noktaya

evriliyordu. Kadın işçiler artık, Fransa gibi, bizim yaşadığımız toplu-mu-

muzda da emekçilerin, işçilerin de ayaklanması gerektiğini üstüne

basa basa söylüyordu. "Bakın Fransa'ya bütün halk birlikte nasıl da mücadele ediyor, geri adım atmıyor. Bizim de öyle olmamız gerekiyor. Bunca haksızlığa karşı herkesin ses olup sokaklara dökülmesi gerekiyor. Bizim bundan başka çaremiz yok" sözleri dillerinden eksik olmadı.

Bu iktidarın bizleri açlıkla, sefaletle sınıadığını ve buna artık tahammüllerinin olmadığını dile getirdiler.

Bir diğer kadın işçi ise Küba örneğini veriyor: “Bakın Küba’yı örnek almamız gerekiyor. Herkes eşit bir şekilde yaşıyor ve bizim ülkede olduğu gibi, baskı zulüm asla yok”. Bir diğer kadın işçi ise: “Ben bugün çocuklarıma daha güzel bir gelecek bırakabilme için emeğimin mücadelesini veriyorum, bizi terörist, Fetöcü olarak yaftalıyor ama biz kendi emeğimizin karşılığını istemekten başka bir şey yapmıyoruz. Birbirimize kenetlenmemiz gerek. Bizim artık kaybedeceğimiz hiçbir şey yok. Artık herkesin birlikte hareket edip baştakilere bir dur demesi gerekiyor” diye hararetle bir şekilde bunun zorunluluk olduğunu anlatıyordu.

Bu sözleri duymak beni o kadar heyecandırdı ki... Yolda giderken işçilerin ruh halleri eylemin ilk başladığı günkü kadar canlı mı acaba diye düşünüyordum. Fakat orada, bu sohbetler işçilerin artık bu sisteme, haksızlığa, hukuksuzluğa karşı öfkelerinin kat be kat arttığının ve bir çıkı yolu aradığının göstergesiydi.

İşçilerin gün geçtikçe, daha politik bir hale büründüğünü gözlemledim. Birlikte, örgütlü bir şekilde mücadele ederek, yaşanan emek hırsızlığına karşı ayaklanmamız gerektiğini söylemeleri bana daha fazla umut aşıladı.

Bir devrimci öğrenci olarak emeğin kurtuluş kavgasını nasıl zafere taşıyabileceğimizi, dilim döndüğü kadarıyla anlatmaya çalıştım. Bir işçi çocuğu olarak bu sınıfının bir parçası olduğumu dile getirerek, işçi sınıfının mücadelesi ile öğrenci gençlik mücadelesinin kopmaz bağlarla bağlı olduğunu ve bizlerin özgürleşmesi için mücadele birliğinin örülmesi gerektiğini dile getirdim.

İstanbul’dan DÖB’lü Bir Öğrenci

SINIF SAVAŞIMINDA DEVRİMCİ İNİSİYATİF

Kapitalist toplumda gelenen aşamada emperyalizm dünya genelinde emek-sermaye çelişmesini giderek derinleştirdi, kapitalist toplumun sosyoekonomik yapısı bir yandan gelişirken, sınıf savaşımı birçok ülkede iç savaş düzeyine ulaştı. Ayaklanmalar, isyanlar, grevler, savaşlar halinde devam eden ve toplumun her kesimini etkisi altına alan bu alt-üst oluşlar sıçramalı çöküş halinde ilerlemektedir.

Ekonomik kriz sermayenin yakasını bırakmazken, son süreçte ciddi bir krizle birlikte işçi, emekçilere yönelik uygulanan sömürü de arttı. Bu da ekonomik bunalımla birlikte işten atılmaların, intiharların, açlığın ve sefaletin artmasına sebep oldu. Sık sık yapılan grevler, eylemselliklerle devam eden sınıf mücadelesi, işçi sınıfının emekçi halkların eskisi gibi yönetilmek istememesi, yeni bir dünya için kavgayı dünya genelinde yükseltmesi, yükselen, ekonomik ve siyasal krizler emek-sermaye çelişmesini keskinleştirdi. İç savaş halini alan bu süreç her sınıflı toplumun kaçınılmaz bir evresidir.

İç savaşın olgunlaşmış gelişmesiyle birlikte zafere ulaşmak mutlak o ülkenin

öznel koşullarıyla alakalıdır. Yapılan baskıyı, insanlık dışı yaşam koşullarını kabul etmeyen ve tepki gösteren yığınların sokağa dökülmesi, kendiliğinden gelişen olaylar, örgütsüz kitleye dokunabilmek için mükemmel bir adımdır. İşte tam da burada biz devrimcilere çok büyük görevler düşmektedir: “Umulmadık zamanlarda patlak veren ve süreklileşen bu kendiliğinden ayaklanmaları örgütlemek ve iktidara yönelmesini sağlamak bilinçli öznenin doğru yerde ve doğru zamandaki müdahalesiyle mümkün olacaktır.”

“Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin ve biz devrimci öğrencilerin geliştirmesi gereken yanlarımızdan bir tanesi de devrimci inisiyatife ve devrimci kararlılığa yeterince sahip olamamamızdır. Bu eksiklikten kaynaklı gerek savaş gerçekliğinin kavranması noktasında gerekse iç savaş koşullarına uygun örgütsel, politik ve pratik gerekleri yerine getirmekte kararsızlığa düşülmektedir. Oysa savaş; inisiyatif demek, devrim ve iktidar inisiyatifi demektir. Savaşın ancak savaş alanında kazanılacağı gerçeği uyarınca savaş inisiyatifi geliştirmeyen bir örgütün devrim ve iktidarı hedeflemesi boş söylem olarak kalmaya mahkûmdur.”

Bu iç savaşta ideolojik, politik bilinçle inisiyatifi elimizde tutmalı ve en kısa sürede pratikteki eksikliklerimizi tamamlamalıyız. Devrimci sıçramalar yaratmak için kendiliğinden gelişen kitle hareketlerine müdahale edip kitleyi örgütlemeliyiz. “Devrimci nitelik taşıyan tüm eylem ve kitle gösterilerinde yer alarak kitlelere ayaklanma çağrısı yapmalı, kitleler nezdinde reformizm teşhir ve tecrit edilmelidir.”

Kendi içimizdeki eksiklikleri tamamlamalı ve hızlı bir şekilde örgütlenmeliyiz, kadrolarımızı arttırmalıyız. İnisiyatif almalı ve bulunduğumuz alanlarda bir örnek oluşturmalıyız.

M. Devrim

EVİRİM - 2

2- Seçim Mekanizmaları

Daha önceki bölümlerde konuştuğumuz üzere hiçbir canlı ebeveyninin aynısı olarak doğmaz. Mutlaka bir genetik farklılık, dolayısıyla fiziksel farklılık bulunur. Mutlaka!

Popülasyon içinde bulunan farklılıklara varyasyon (çeşitlilik) adını vermekteyiz. İşte bu varyasyonlar sebebiyle her yavru, diğerlerinden üstünlüklere ve zayıflıklara sahiptir. Bu üstünlükler ve zayıflıklar, bireyin ömrü boyunca hayatta kalıp kalamayacağını belirleyen en temel unsurdur. Bu belirleme seçim mekanizmaları aracılığıyla gerçekleşir.

Doğal Seçim

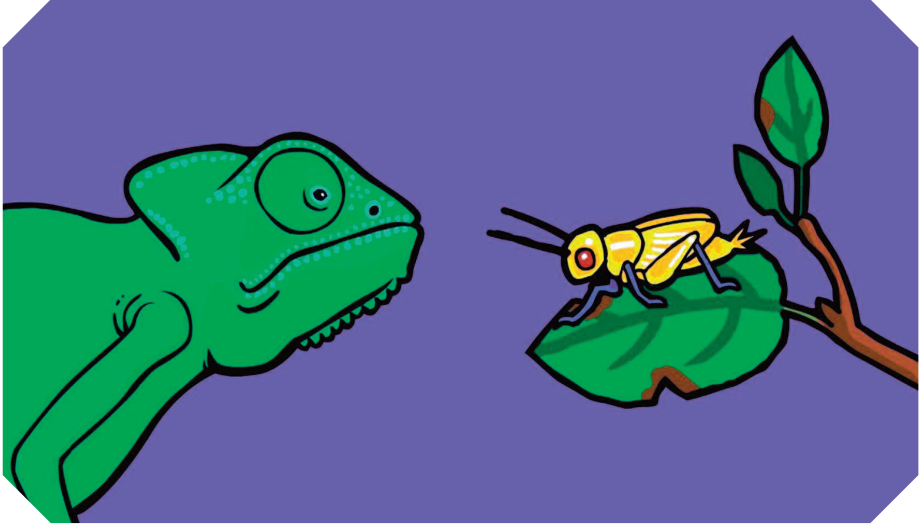
İnsanlar olarak son birkaç bin yıldır bu sürecin dışına çıkmış olsak da, doğa da çok sert, çok acımasız, çok vahşi bir mücadele vardır. Elbette sadece vahşi yaşayan insanlarla avları arasında değil; doğadaki türlerin tamamına yakını bu mücadelenin içerisinde.

Gerek av olarak, gerekse avcı olarak gerek iki görevi de zaman zaman üstlenerek. Bu mücadelenin amacı hayatta kalmayı sürdürebilmek ve mümkünse üreyerek soyunu devam ettirebilmektedir. Bunu başarabilenler varlıklarını korur, başaramayanlarsa yok olurlar.

Her av ve her avcı bir şekilde besin bulmaya çalışır. Bu besinleri elde edebilecek şekilde evrimleşmişlerdir. Bir sebeple, bunu yapmasına engel olan veya sınırlandıran bir genetik kombinasyona sahipse (daha önce anlattığım çeşitlilik yaratıcı mekanizmalardan kaynaklı olarak) diğerlerine göre daha kolay ölür, daha çabuk elenir. Ancak tam tersine birazcık bile daha başarılı bile daha başarılı olmasını sağlayacak genetik yapıya sahipse diğerlerine göre daha avantajlı konuma gelecek, kendisindeki çevreyle daha uyumlu, daha başarılı olmasını sağlayan bu genleri gelecek nesillere aktarabilecektir.

Doğada bir mücadele bulunsa da, bu mücadele sadece kanlı bir vahşet olarak düşünülmemelidir. Çevresel herhangi bir değişime uyumlu olarak oluşan her

adaptasyon/mutasyon türün hayatta kalması konusunda belirleyici özellikte olacaktır.

Doğal seçim av-avcı ilişkilerinden ibaret bir yaşam mücadelesi değildir, doğada hayatta kalan en güçlü veya en zeki olan değil en uyumlu olanıdır.

Uzun vadede evrimsel analizler yapmak oldukça güçtür. Çünkü bir canlının

içinde bulunduğu çevre, onun isteğinden bağımsız olarak her zaman karmaşık bir biçimde değişir. Dolayısıyla evrimin ne yöne doğru gideceğini kestirebilmemiz için, doğanın o anda bulunduğu koşulların değişmeyeceğini varsaymamız gerekir. Ancak doğa koşulları er ya da geç, ön görülmez bir şekilde değişecektir.

Özetle doğal seçim. Belirli bir türde dış çevreye uyum konusunda daha elverişli (uyumlu) özelliklere sahip organizmaların, bu elverişli özelliklere sahip olmayan diğer bireylere göre yaşama ve üreme şanslarının daha yüksek olması ve bunun sonucu olarak genlerin yeni kuşaklara aktarabilmeleri yoluyla işleyen evrimsel mekanizmadır. Bu eleme ve seçim, nesiller içerisinde evrimsel değişimlere sebep olmaktadır.

Modifikasyon

Çeşitliliğe sebep olan yasalar ve sadece bu seçim yasası bile var olmayı sürdürdükçe, canlıların nesiller içerisinde kaçınılmaz bir şekilde değişerek, farklılaşarak evrimleşecektir.

Çevre önceden kestiremeyeceğimiz bir şekilde sürekli değişmektedir. Canlılar bu değişimlere çoğu zaman birey bazında tepki verebilirler.

Çok klasik bir örnek olarak, deniz seviyesinden yüksek dağların tepelerine çıkıp buralarda yaşamaya başlayacak olursanız, atmosfer basıncı değişeceğinden akciğer hacminiz birkaç sene içerisinde artar. Ancak yeniden deniz seviyesinde bir yere taşınırsanız, akciğerinizin kapasitesi eski haline dönecektir. Vücut çalışan bireyin kaslarının giderek büyümesi. Ancak spordan uzak durduktan bir müddet sonra kaslar yeniden zayıf haline dönecektir. Bunlar evrim değil; geçici değişimlerdir ve gelecek nesillere aktarılamaz.

Evrim popülasyonlarda nesiller içinde meydana gelen değişimlerdir.

Kasların ömür içinde gelişmesi ve gevşemesi, deri renginin koyulaşması ve açılması gibi çevresel değişimlere birey bazında verilen geçici tepkilere modifikasyon adı verilmektedir.

Bu değişimlerin hiçbiri genlerimizi etkilemez.

Kısaca birisi sırf kas çalıştığı için yavrusu da kaslı doğmayacaktır.

Değişim ve Evrim

Ebeveynlerden rastgele aldığımız genlerimiz, bizim ne olduğumuzu belirleyen en önemli unsurlardır. Canlıların hemen tüm özellikleri, birden fazla genin kombinasyonu ile belirlenir. Dolayısıyla kombinasyonların sonsuz farklı şekilde bir araya gelmesiyle, çok çeşitli özelliklerde yavrular doğabilir.

Bu çeşitli özellikler belli bir ortamda o bireye avantajlar ve dezavantajlar sağlayabilir. Benzer şekilde, çevrenin değişmesiyle birlikte bir özelliğin canlıya kat-

tığı avantaj dezavantaja dönebilir. Örneğin kahverengi bir fare, çıplak toprak üzerinde genetik yapısından ötürü beyaz olan bir bireye göre çok daha başarılı kamuflere olabilmektedir. Ancak toprağın üzerine kar yağmasıyla beyaz renkliler bir anda avantajlı konuma geçebilir. Dolayısıyla çevresel değişimler, bir türün tüm dengelerini alt üst edebilir.

Evrin Ekonomisi İlkesi

Bir canlının yaşadığı ortama ne kadar uyumlu olduğunu genel toplam olarak gösteren unsur, o bireyin ömrü boyunca sahip olduğu enerjiyi nasıl kullandığıdır.

Bir türün bireyi, sahip olduğu enerjiyi diğerlerinden daha verimsiz olarak kullanıyorsa, nesiller içerisinde onun soy hattı elenecektir. Çünkü popülasyon içerisinde aynı miktarda enerjiyi daha verimli kullanabilen bireyler, bu verimlilikleri sayesinde hayatta kalma ve üreme mücadelesinde daha avantajlı olabilecektir.

İşlevsiz organların vücutta barındırılması bir sorun olarak görülmeyebilir. Ancak eğer ki bu organların ömür içerisinde tükettikleri enerji hesaplanırsa, önemli bir miktar enerjinin bu işlevsiz organın üretimine, sağlığına, korunmasına ve tamirine harcadığı görülecektir. Ve popülasyon içerisinde bu organa sahip olmayan bireyler avantajlı konuma geçeceklerdir. Çünkü daha az enerji sarf etmektedirler.

Takas İlkesi (Trade off)

Yeni bir organın, yapının, davranışın evrimleşmesi için, o organın uzun vadedeki faydalarının, organın evrimi boyunca harcanacak enerjiden her zaman fazla olması gerekmektedir.

Ancak evrimsel süreç fayda-zarar hesabını bilinçli olarak yapamaz.

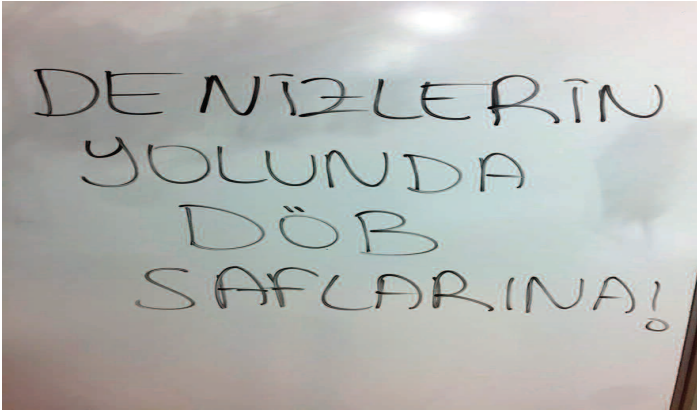
Süreç içerisinde bu dengeyi sağlayabilen bireyler avantajlı konumda olacaktır. Tabi ki organın sadece “son halinin” değil, o hak ulaşıma kadar geçireceği her basamağın da yeterince avantajlı olması gerekmektedir.

Tersten bakarsak enerji kaybı (hayatta kalmak ve üremek amacıyla gerekli olan kayıp) edinilecek faydadan büyükse, o davranışı sergilemek, o evrimsel süreçte girmek, o yöne doğru evrimleşmek başarısızlıkla sonuçlanacaktır.

(Devamı gelecek....)

Tahir Kara

“Devrim İçin Örgütlenin”

Devrimci Öğrenci Birliği, İzmir’de üniversitelerde ve sokaklarda sticker ve yazılama çalışması gerçekleştirdi, gençliği Denizlerin yolunda DÖB saflarında örgütlenmeye çağırdılar.

İzmir’den DÖB’lü Öğrenciler

Ekim Devrimi Sonrası Rus ve Sovyet Edebiyatı

Rusya coğrafyası, 19. Yüzyılda çıkardığı edebiyatçılarla dünyayı etkilemiş bir edebiyattır. Genel yargıya göre kurucusu Aleksandr Puşkin olarak Kabul edilen Rus Edebiyatı, Puşkin'in ardından Lermontov, Gogol, Turgenyev, Dostoyevski, Tolstoy, Çehov ve Gorky gibi dünya edebiyatına unutulmaz yazarlar kazandırmıştır. Rus Edebiyatı'nın zirvesini Napolyon Savaşları sürecinde, tarihsel karakterler, aristokratlar ve Rusya köylüsü arasında geçen çatışmalardan oluşan ve batılı romana göre Rusya edebiyatının kendi üslubunu en keskin şekilde çizmiş olan Savaş ve Barış olarak değerlendirebiliriz. Rusya Edebiyatı her ne kadar dünya tarihini etkilemiş bir yazın olsa da entelektüel olarak devrime hazırladığı Rusya halkının devrim sonrasında devrim öncesi edebiyat kadar büyük bir edebiyat yaratamaması ve hatta Sovyetler Birliğinin sansür ve baskıları neticesinde Rus Edebiyatının çöküşe geçtiği gibi birtakım söylevler üretilmiştir. Bu yaklaşımlarda kısmen doğruluk payı bulunsa da mevzunun bu kadar basit bir şekilde anlatılamayacağının altını çizmek gerekir.

Öncelikle, elbette Sovyet Edebiyatının devrimden öncekine kıyasla dünyada popüler olamadığını söylemek mümkün. Gorky haricinde Sovyetler birliğinden büyük ses getiren yazarlar çıkmadığı da bir gerçektir. Fakat bunun çeşitli sebepleri bulunmaktadır. İlk olarak Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, Devrim sürecinde yaşanan kayıplar ve ekonominin yeniden inşasına başlanmasının ardından edebiyatın yeniden yeşerdiğinin ve Sovyet Yazarlar Birliği gibi kurumların kurulması ile yeni edebiyatın yaratılması sürecinde SBKP'nin aydınlara büyük destek verdiğinin altını çizmek gerekir. Yeni insan vizyonuna ulaşmak yolunda devrimin önünde daha önce hiçbir benzeri yaşanmamış birtakım zorluklar bulunmaktaydı. Devrim ile birlikte yeni insan için yeni sanata ihtiyaç vardı. Bu doğrultuda eski üslubun kalıpları kırılmalı ve Marksist-Leninist çizgide roman, şiir, hikâye ve tiyatro üslupları oluşturulmalıydı. Bu hedef sanatçıların büyük bir kısmını avangart tekniklerin denenmesine yönlendirdi. Bu arayışların hepsinin başarısız olduğunu söylemek yan-

lış olur. Bu süreçte Sovyetler birliği

Mayakovski, Yessenin, Meyerhold ve

Ahmatova

g i b i

b ü y ü k

yazarlar,

D z i g a

V e r t o v

ve Sergei

Eisenstein

gibi sinema-

cılar ve Şosta-

koviç

ve

Prokofiev gibi besteci-

ler yetiştirmiştir. Görüldüğü

gibi Sovyetler Birliği'nde yüksek sanat üretimi Çarlık Dönemi Rusyası'na kıyasla yetersiz, eksik veya daha az değildir. Bunun yanında üretilen sanatın Çarlık Dönemindekine kıyasla daha aşağı bir sanat olduğu da iddia edilemez: Geliştirilen üslubun öncekinden farklı olması aralarında karşılaştırma yapmak

için yeterli bir veri değildir. Sovyetler Birliğinin sanatının önceki döneme göre dünyada yeteri kadar etkili olamaması ise tartışmalı bir konudur. Ancak, şu bilinmelidir ki: Dönemin Sovyet sanatının etkileri bugünün kapitalist dünyasındaki tüketilme oranlarıyla yargılanmamalıdır çünkü bu eserlerin Batı Bloğu'nda yeteri kadar tanınmamış olması Doğu Bloğu'nda ve günümüz eski Sovyet ülkelerinde aynı ilgisizliğe mahkûm olduğu anlamına gelmez.

Sovyetler Birliği'nde edebiyatın baskı ve sansür emaruz kaldığı söylentisi ise kısmen gerçeklik payına sahiptir. Devrimin ilk yıllarında

Bulgakov, Pasternak gibi yazarların eserleri yasaklanmış oyunları oynatılmamıştır. Bu durumun elbette bu yazarların rejime karşı eleştirel tavırları ile arasında bağlantı bulunmaktadır. Fakat bu tür sansürlerin çoğu SBKP tarafından değil bürokrasi tarafından yapılmıştır. Dönemin bürokrasisi devrimin ilk yıllarında eleştirel tutumlara da karşı devrimci olanlara karşı gösterilen tepki kadar tepki göstermekteydi. Bu tutum, Stalin tarafından da eleştirilmekteydi. Alman yazar Lion Feuchtwanger'in 1937 yılında yaptığı Sovyetler Birliği ziyareti sırasında Stalin de sıklıkla sert ve bazen SBKP'ye yaranmaya yönelik bürokratik tutumdan memnuniyetsizlikle bahseder. Zamanla bu tutumu sergileyen kitlenin tüm bürokrasinin içerisine sirayet ettiğini söylemek mümkündür. Diğer yandan bu baskının sanatçıların üretimini tamamen engelleyebildiği söylenemez ki aralarında Bulgakov gibi bürokrasiyi delerek bizzat Stalin tarafından aklanarak verimli çalışmalar sergileyenlerin sayıları da azımsanamayacak kadar çoktur.

Özellikle maddi anlamda Sovyetler Birliği yazarlara ve diğer sanatçılar ciddi destekler sunmuştur. Örneğin Sovyet Yazarlar Birliği üyelerinin temel ihtiyaçları koşulsuz sağlanmakta ve onlara sanat üretimlerinin devamı amacıyla zaman ve maddi imkan yaratılmaktaydı. Kısacası, Sovyetler Birliği'nin sanatçılara başka ülkelerdeki muadillerine kıyasla çok daha esnek ve üretken bir çalışma alanı sağladığı da bir gerçektir.

Sonuç olarak, Sovyetler Birliği'nde edebiyatın birtakım zorluklarla karşılaşmasına rağmen Çarlık Dönemine göre de kendi çağdaşı olan ülkelere göre de geri kaldığını söylemek bir yanılgıdan ibarettir. Ayrıca perspektif olarak Sovyetler Birliği'nin batı bloğunun sanata karşı tutumuna göre de çok daha devrimci bir çizgide olduğunu unutmamak gerekir. Batıda sürekli daha küçük bir zümreye sirayet eden sanata karşın Sovyetler Birliği'nde hızla gerçekleştirilen okuma yazma eğitimi ve edebiyata ulaşımın kolaylığı; geniş bir coğrafyada yaşayan Sovyet İnsanlarının sanatla ve özellikle edebiyatla olan ilişkisi, hala eski Sovyet ülkelerinde görülen yoğun kitap okuma eğilimi devrimin yarattığı kültürel etkinin bir sonucudur.

Arno Doğan

VENEZUELA'DA DEVRİM KAZANACAK!

Son bir yıldır gündemden düşmeyen Latin Amerika'nın zengin petrol ve gaz yatakları üzerinde yer alan, Bolivarıcıların iktidarda olduğu Venezuela'da devrim ile karşı-devrim arasındaki hesaplaşma nihai kavgaya doğru ilerliyor.

Emperyalizmin ve Latin Amerika gerici devletlerinin yoğun bir şekilde desteklediği Venezuelalı karşı-devrimciler Bolivarıcı Maduro Hükümetine ve Venezuela halklarına yönelik en kapsamlı saldırılarına girişmiş durumdadır. Uzunca bir süredir emperyalizm Venezuela'ya yönelik ekonomik yaptırım, ambargo, karşı devrimcileri finanse etme gibi yöntemlerle savaş açmış durumdaydı. Venezuela'da gerçekleşen Bolivarıcı devrim daha öncesinde de darbe girişimleri, ekonomik yaptırımlar, sabatojlar gibi bir dizi saldırı ile karşı karşıyaydı. Hugo Chavez döneminde de emekçi sınıfların gücüne ve enerjik hareketine dayanan Bolivarıcı devrim darbeyi ve uluslar arası komploları bertaraf etmeyi başarmıştı. Fakat Bolivarıcıların sosyalizme yönelme ve burjuvazinin iktisadi güçlerine yönelik kamuklaştırmalara, üretim araçlarının toplumsallaştırılmasına girişmemesi, Venezuela sermaye sınıfının ve karşı devriminin devrime karşı iktisadi gücünü ve uluslar arası bağlantılarını kullanarak ayak sürümesinin önünü açtı.

Bir devrim ya enerjik kararlı adımlarla devrimci zora ve emekçi yığıllara

dayanarak üretim araçlarının kamulaştırılmasına, burjuvazinin iktisadi gücünün elinden alınmasına yönelir ya da karşı-devrimin, sermaye sınıfının, emperyalizmin desteği ile yenilgiyle yüzleşir. 1871 Paris Komün deneyimi uluslararası devrimci proletarya ve devrimci, komünist güçler için bu konuda hala büyük bir örnek teşkil etmektedir. Venezuela örneğine baktığımızda, üretim araçlarının, bankaların, medya kuruluşlarının %60'ından fazlası sermaye sınıfının ve karşı devrimci güçlerin elinde bulunuyor.

İktisadi güce sahip olan Venezuela sermaye sınıfı ve karşı devrimi siyasal arenada da emperyalizmin desteği ile Ulusal Meclis'te çoğunluğu kazanmayı başarmıştı, buna karşı ise Bolivarcı iktidar geçtiğimiz yıl düzenlenen seçimlerde seçimlere olan %48'lik katılımın %68 desteğini alarak seçimleri kazanmış ve Ulusal Meclisi tasfiye edecek Kurucu Meclisi kurmaya yönelmişti. Karşı devrimci güçler yani 'muhalafet' seçimlere katılmasa da emekçi sınıfların geniş kesimleri Bolivarcı iktidarın yanında yer aldığını seçim sonuçlarında göstermişti.

Venezuela karşı devrimi ve Venezuela burjuvazisi belli ölçüde de koruduğu iktisadi gücünü, özellikle ABD, AB emperyalizminin ve bölge gericiliğinin desteği ile örgütlediği paramiliter çeteleri sokaklara salarak, sokaklarda devrimci güçlere yönelik katliamlara girişerek uluslar arası sermayenin Bolivarcılara yönelik baskısını artırmayı hedefledi.

Bu konuda deneyimli olan emperyalizm bu süreçten iyi yararlanarak ve Bolivarcı sosyalist eğilimli iktidarın enerjik, kararlı adımları atamaması, hasımlarının sırtını yere getirmek için zor araçlarını kullanmamasından kaynaklı ekonomik ablukaya girişti. Enflasyonun yükselmesi, petrol fiyatlarının düşürül-

mesi ülke içinde kara borsanın oluşmasına neden oldu, iktisadi gücünü ve uluslar arası bağlantılarını kullanan burjuvazi siyasal arenada da son hamlesine yani yeni bir darbeye girişti, fakat darbe kısa sürede bastırıldı. Karşı devrimcilerin sözcüsü ve emperyalizmin kuklası Juan Guaido ise kendini Venezuela'nın geçici devlet başkanı ilan etti ve bu açıklamanın ardından hemen Kolombiya büyükelçiliğine sığındı. Emperyalizmin tam ilhak politikası göze alındığında Latin Amerika'da gelecekte sosyalizme yönelebilecek demokratik bir iktidarın bulunması ve Rusya, Çin gibi ülkelerle derin iktisadi, askeri, diplomatik ilişkiler geliştirmesi kabul edilemez bir durumdur.

Ortadoğu'da istediğini elde edemeyen emperyalizm Latin Amerika'da daha önce de yaptığı gibi askeri işgale başvurarak dahi milyonlarca insanı katletmeyi, bir ülkeyi yıkmayı göze alacak kadar saldırganlaşmış durumda. Buna karşı zaferi kazanmak ve Bolivarcı iktidarı korumak isteyen Bolivarcı iktidarın ve halk milislerinin mobilize edilmek istenen karşı devrimci çetelere karşı devrimci zor önlemlerini alması, karşı devrimcilerin örgütlülüklerini, dirençlerini kırması, Venezuela sermaye sınıfının sözcülüğünü oynayan Guaido ve ekibini tutuklaması, sermaye sınıfının iktisadi gücüne yönelik kamulaştırmalara girişmesi hızla devrimci bir enerji ile hareket etmesi gerekiyor. Venezuela halkları ve emekçi sınıfları açısından durum böyleyken Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilerin uluslararası dayanışmayı yükseltmesi, devrimci gençliğin enternasyonal mücadeleyi bayrağına yazması gerekiyor. Bugün devrimci olabilmenin yolu emperyalist saldırganlığa, işgal girişimlerine karşı Venezuela halklarıyla dayanışmayı yükseltmekten geçiyor.

Ne Maduro ne de askeri işgal gibi liberal politik söylemler bizi burjuvazi ile aynı yere itebilir, bunun için devrimci gençliğin bayrağına yazacağı şiar 'Venezuela Halkları ve Devrimci Hükümeti Kazanacak' olmalıdır. Leninist gençlik olarak, gençliğe götüreceğimiz politik ve pratik hat bu olacaktır. Kararsız, burjuva dünyadan etkilenen, gençliğin aklını karıştırabilecek politikalara karşı gençliğe bu anlamda gitmek ve yapılabilecek tüm dayanışma örneklerini sergilemek gerekiyor. Kaybedilecek zaman yok, fakat Venezuela'da sokakları dolduran binlerce Chavist devrimci genç, milyonlarca devrimci işçi geleceğe dair daha umutlu olmamızı ve geleceğe güvenle bakmamızı sağlıyor.

Z. Vasily

KORKAK TİTRER CESUR SAVAŞIR (KİTAP TANITIMI)

“Korkak, güçlükler karşısında tir tir titrer. Korkak, kendi hayatını kurtarmak için en büyük alçaklığı yapmaya hazırdır. Korkak, her an hain olabilir.”

Korkak Titrer Cesur Savaşır kitabı, Bulgaristan devrim tarihinin en hareketli dönemini, 1921-1944 yıllarını konu ediniyor. Kitabın ana karakteri olan Boyan Çonos'un yaşamı ekseninde dönemi ele alıyor. Kitabın yazarı ve aynı zamanda Boyan Çonos'un annesi olan Tsena Çonos, kitapta faşizmin baskılarını ve işkenceleri en çarpıcı şekilde okuyucuya aktarmaktadır.

Kitap Bulgaristan Komünist Partisi'nin gençlik kolu RMS (İşçi Gençlik Birliği)'nin sancak komitesi sekreteri Boyan Çonos'un faşistlere karşı yürüttüğü mücadelede cesur, özverili, disiplinli ve fedakâr oluşunu anlatıyor.

Kitabın ana karakteri olan Boyan'ın babası da devrimci- dir. Babası devrimci olduğu için Boyan faşizmin baskılarını küçüklüğünden beri kendi hayatında hisseder. Bu durum onun devrimci mücadeleye atılmasına ve faşizme karşı cesurca savaşım yürütmesine yol açar.

Babasının merkez komitesinden aldığı görevlerden dolayı ailece pek çok ülkeye gitmek zorunda kalırlar. Sovyetler Birliği'ne gittiğinde kapitalistlerin Sovyetler Birliği'ne attığı iftiralardan yanlış olduğunu görür. Gördükleri, onun sosyalizme olan ilgisini artırır. Faşistlere karşı artan kını ve sosyalizme olan ilgisi onu cesur ve militan bir devrimci yapar ve RMS'e katılır. Onun disiplinli, cesur olması, yoldaşları için elinden gelen her şeyi yapması ve fedakârlık yapmaktan asla çekinmemesi şu anda bizlere örnek olması gereken davranışlardan.

Kısacası, dünya devrim tarihi içinde özgün bir yere sahip olan Bulgaristan Devrim Hareketi hakkında bilgi vermesi nedeniyle kesinlikle okunması gereken bir kitap olduğu kanısındayım.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

SIRA NEFERİ

*O, ne önde
ne arkada
sırada; sıramızdaydı...
Ve yanındakinin kanlı başı
onun omzuna eğilince,
ona sıra gelince
sayısını saydı...*

*Söz istemez.
Yaşlı göz istemez.
Çelenk melenk lazım değil...
Susun!
Sıra neferi uyusun...*

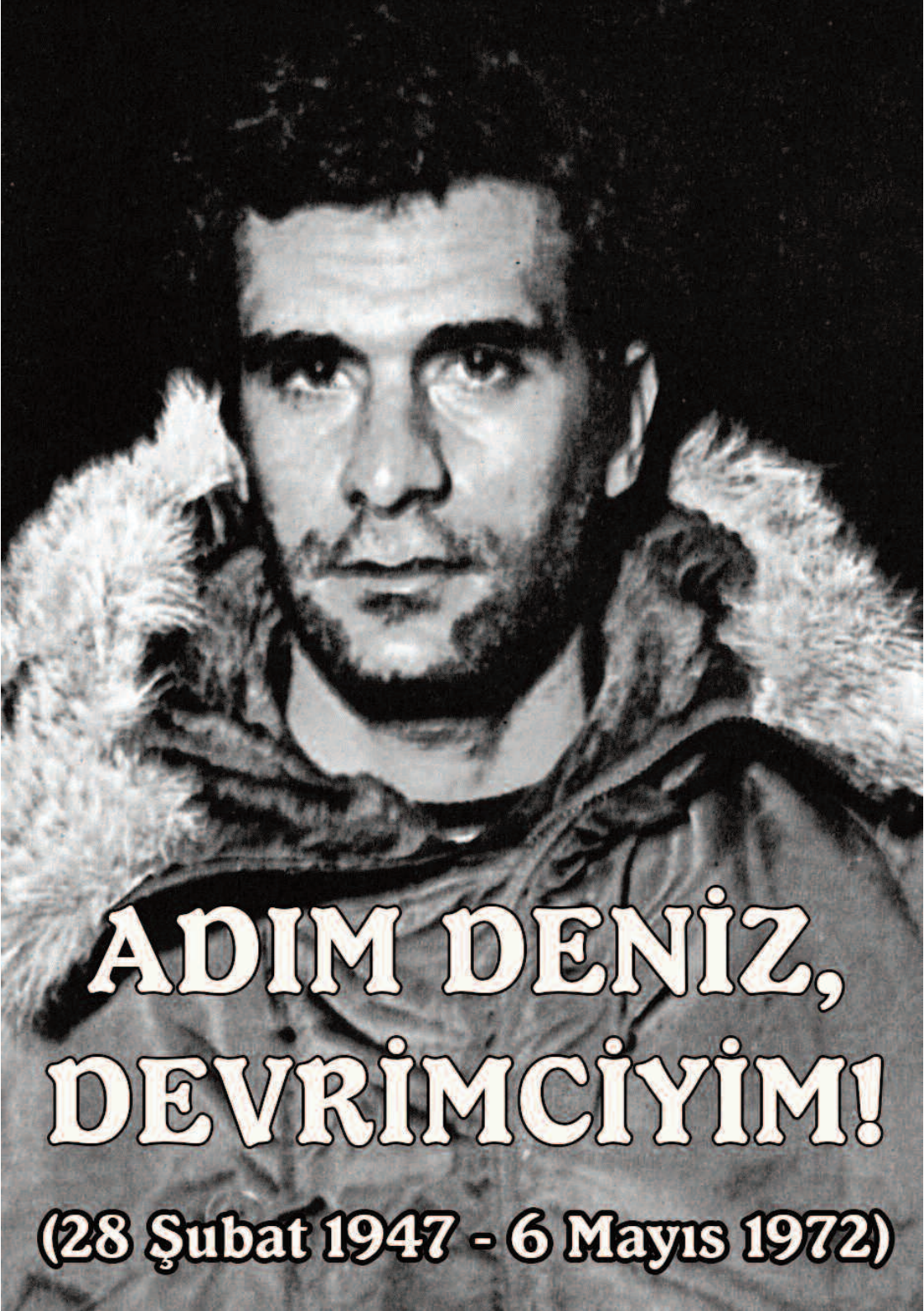
Nazım Hikmet Ran

Emre Bora

1989 - 9 Şubat 2018

El pueblo unido jamás será vencido!

**ADIM DENİZ,
DEVRİMCİYİM!**

(28 Şubat 1947 - 6 Mayıs 1972)